



У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мيني Ганни Романівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень підпунктів 5, 9 пункту 1 розділу XIII „Перехідні положення“ Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
1 вересня 2020 року
№ 193-3(I)/2020

Справа № 3-160/2020(400/20)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Литвинова Олександра Миколайовича – головуєчого,
Завгородньої Ірини Миколаївни – доповідача,
Кривенка Віктора Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мيني Ганни Романівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень підпунктів 5, 9 пункту 1 розділу XIII „Перехідні положення“ Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Завгородню І.М. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернулася Мина Г.Р. із клопотанням визнати такими, що не відповідають статтям 3, 8, 21, 41, 61, 129

Конституції України (є неконституційними), положення підпунктів 5, 9 пункту 1 розділу XIII „Перехідні положення“ Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до підпункту 5 пункту 1 розділу XIII „Перехідні положення“ Кодексу „заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами, подані до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, Верховного Суду України та не розглянуті до набрання чинності цією редакцією Кодексу, передаються відповідно до Касаційного цивільного суду, Великої Палати Верховного Суду та розглядаються спочатку за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу“.

Згідно з підпунктом 9 пункту 1 розділу XIII „Перехідні положення“ Кодексу „справи у судах першої та апеляційної інстанцій, провадження у яких відкрито до набрання чинності цією редакцією Кодексу, розглядаються за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу“.

Зі змісту конституційної скарги та доданих до неї матеріалів вбачається, що 31 травня 2012 року між Публічним акціонерним товариством „Державний ощадний банк України“ (далі – Банк) і Миною Г.Р. укладено кредитний договір та договір іпотеки для забезпечення виконання зобов'язань за кредитним договором. У вересні 2014 року Банк звернувся до суду з позовом до Мيني Г.Р. про звернення стягнення на предмет іпотеки. Городоцький районний суд Львівської області заочним рішенням від 3 лютого 2015 року позов Банку задовольнив.

У жовтні 2017 року Мина Г.Р. звернулася до суду із заявою про перегляд за нововиявленими обставинами заочного рішення Городоцького районного суду Львівської області від 3 лютого 2015 року. Ухвалою цього суду від 12 грудня 2017 року їй було відмовлено у задоволенні заяви. Апеляційний суд Львівської області постановою від 16 квітня 2018 року апеляційну скаргу Мيني Г.Р. залишив без задоволення, а ухвалу Городоцького районного суду Львівської області від 12 грудня 2017 року – без змін.

Верховний Суд ухвалою від 18 жовтня 2018 року відмовив у відкритті касаційного провадження за скаргою Мина Г.Р. в частині оскарження заочного рішення Городоцького районного суду Львівської області від 3 лютого 2015 року; в частині оскарження ухвали Городоцького районного суду Львівської області від 12 грудня 2017 року і постанови Апеляційного суду Львівської області від 16 квітня 2018 року відкрив касаційне провадження.

Верховний Суд у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду постановою від 30 вересня 2019 року у задоволенні клопотання Мина Г.Р. про передачу справи на розгляд Великої Палати Верховного Суду відмовив; касаційну скаргу Мина Г.Р. залишив без задоволення; ухвалу Городоцького районного суду Львівської області від 12 грудня 2017 року та постанову Апеляційного суду Львівської області від 16 квітня 2018 року – без змін.

Автор клопотання вважає, що положення підпунктів 5, 9 пункту 1 розділу XIII „Перехідні положення“ Кодексу „ставлять в неоднакові права скажників щодо перегляду справ за нововиявленими обставинами в залежності від стадії перегляду таких скарг та порушують рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом“. На обґрунтування своїх вимог Мина Г.Р. посилається на окремі положення Конституції України та законів України, документи, що стосуються її кредитної справи, а також на судові рішення у її справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно зі статтею 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну

скаргу (частина перша); у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України чи його окремих положень (пункт 6 частини другої).

Суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“). Відповідно до абзацу першого частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону.

Обґрунтування конституційної скарги Мина Г.М. зводить до цитування положень Конституції України, Кодексу, викладення власного розуміння змісту оспорюваних положень Кодексу, та висловлення незгоди з рішеннями судів апеляційної та касаційної інстанцій у її справі, що не є аргументами на підтвердження неконституційності положень підпунктів 5, 9 пункту 1 розділу XIII „Перехідні положення“ Кодексу. З аналізу матеріалів справи вбачається, що в остаточному судовому рішенні у справі автора клопотання положення підпунктів 5, 9 пункту 1 розділу XIII „Перехідні положення“ Кодексу не застосовувалися.

Отже, конституційна скарга не відповідає вимогам частини першої, пункту 6 частини другої статті 55, абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 1, 4 статті 62 цього закону – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату
Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мيني Ганни Романівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень підпунктів 5, 9 пункту 1 розділу XIII „Перехідні положення“ Цивільного процесуального кодексу України на підставі пунктів 1, 4 статті 62 цього закону – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб’єктом; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.



**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**